

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΒΟΥΑΡΟΖΕ

ΠΕΡΙΑΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ — Πρώ ένενήντα περίπου χρόνων, σ' ένα μεγάλο άγρόκτημα του Τεξάς, ζούσαν ο πάμπλουτος Ίσπανός άποικος δόν Αύγουστινός, ο γαμπρός του δόν Φάβιος, βιοκρίτης άνεξαντλήτων χρυσωρυχείων στη θρυλική «Κοιλάδα του Χρυσού», ο άσθαστος στην άνδρεία και στην καλωσύνη κυνηγός Βουαροζέ, ο άποικος, παρ' όλα τ' άξήντα του χρόνου, διατηρεί τη νεανική του άνθρηότητα, και ή φραισιότητά και τολημυροσύνη Ροζάριο ή κήρη του δόν Φάβιου. Ο Φάβιος, μαζί με τό γενναίο σύντροφό του Πέπε, λείπει από μέρες στην «Κοιλάδα του Χρυσού», όπου έχουν πάει για νά έσπουτεύσουν στην άποστολή ενός φορτίου χρυσαφιού. Μά ο καιρός περνάει και ή άποστολή, ή οποία έπρεπε νά έχη έπιστρέψει στο μεταξύ, δέν φαίνεται πούθενά. Έίλος, φτάνει στην αγροκία ο Πέπε, ο άποικός τούς διηγείται ότι ο πατέρας της Ροζάριο, κι' οι σύντροφόι του βρίσκονται αποκλεισμένοι από στήνη Έρυθροδέρμιον στην «Κοιλάδα του Χρυσού». Άμέσως ο Βουαροζέ άργανώνει μία μεγάλη άποστολή, για νά πάη νά τους ένασχόση. Στην άποστολή αυτή συμμετέχει, παρά τη θέληση του παππού της, κι' ή γενναία Ροζάριο, μαζί με τόν νέο Ίνδο Βαχτιάχ, ο άποικός της είνε άφοσιωμένος, γιατί τό έσωσε κάποτε τη ζωή. Μεταξύ τών άρχηγών τών Ίνδων πού έπετέθησαν κατά της «Κοιλάδος του Χρυσού», είνε κι' ο τρομερός λήσταρχος Ουδ' Σακάμε, ο άποικός, μαθαίνοντας από κάποιο προδότη την άποστολή ένασχόσεων στην «Κοιλάδα», έπιτίθεται στο δρόμο εναντίον τού καραβανιού, για νά τό έμποδίση νά φτάση στον προορισμό του. Κατορθώνε μάλιστα, χωρίς ος μία αστακική έμπειροσύνη του, νά τό καταστρέψη δολόκληρο. Οι μόνοι πού σωζονται άπ' αυτήν την καταστροφή είνε ο Βουαροζέ, ή Ροζάριο, ο Πέπε κι' ο Βαχτιάχ, οι άποικοί καταφεύγουν, καταδιωκόμενοι από τούς Ίνδους, σ' ένα μεγάλο δάσος. Οι Έρυθροδέρμιον όμως βρίσκουν φωτιά στα δέντρα κι' οι τέσσερες συάδες, καταδιωκόμενοι άπ' τις φλόγες, καταρθάνουν, έπειτα από άνυπερήλπτες δυσκολίες νά σωθούν και νά συναντήσουν τό μεγάλο καραβάνι του στρατηγού Μάκ - Λεόντ, ο άποικός ένεργούσε για λογαριασμό της κυβερνήσεως του Τεξάς μία έξερευνητική άποστολή στα μέρη εκείνα.

(Συνέχεια εκ τού προηγουμένου)

Ο στρατηγός Μάκ-Λεόντ, ο άρχηγός της άποστολής, δέχτηκε μ' έγκαρδιότητα τό Βουαροζέ, τού άποικου ή θρυλική φήμη ήταν άπλωμένη σ' όλο τό Μεξικό και τό Τεξάς. Ήξερα επίσης και την οικογένεια Μεντιάνα πού ήταν ένδοξη σ' όλη τη χώρα.

Κι' οι δύο τους, ο στρατηγός και ο παλαιός κυνηγός, άνδρες γενναίοι και τίμιοι, προκάλεσαν από την πρώτη στιγμή ο έννας στον άλλο συμπάθεια κ' έμπιστοσύνη.

Έπειτα από μία μακρά συνομιλία, κατά τη διάρκεια της όποίας ο Βουαροζέ πληροφορήσε τό Μάκ Λεόντ την αφορμή της παρουσίας του με τη Ροζάριο στα μέρη εκείνα, συμφώνησαν νά ξεκινήση ο παλαιός κυνηγός μαζί με τό Βαχτιάχ και μερικους άνδρες για ν' ανακαλύψουν τόν Κόκκινο Ποταμό.

Άφήνοντας την Ροζάριο υπό την προστασία του Πέπε και τού στρατηγού, ο Βουαροζέ κι' ο Βαχτιάχ χωρίστηκαν άπ' τό καραβάνι.

Η άπουσία τους βάστηξε μερικές ημέρες.

Η έμπιστοσύνη πού είχε προκαλέσει ο Βουαροζέ στο στρατηγό Μάκ-Λεόντ και στους άξιωματικούς του, αποδείχθηκε άπολύτως δικαιολογημένη, γιατί Ξαναγύρισες, φέρνοντας την τόσο ευθυμητή είδηση.

Πράγματι, ο δρόμος τους τους είχε βγάσει σ' ένα μεγάλο ποτάμι πού δέν ήταν άλλο από τόν Κόκκινο Ποταμό.

Τότε ή άποστολή Ξεκίνησε άμέσως, παίρνοντας, αυτή τη φορά, τό σωστό δρόμο.

Όταν, έπειτ' από μερικές ημέρες περιπλανήσεών, ο Βουαροζέ τούς έδειξε τέλος από μακριά τ' ά μέρη στα όποία περνούσε ο Κόκκινος Ποταμός, μ' άπειράγαπη χαρά τους πλημμύρισε όλους. Κι' όταν σέ λίγο ξφτασαν στις όχθες του, άνθρωποι και ζώα έσπευσαν νά σβύσουν σ' αυτόν τη δίψα πού τους φλόγιζε.

Μά άν είχαν άσφαλιστή πειά από νερό, τ' ά τρόφιμα άρχισαν πειά νά τους λείπουν και σ' όλη αυτή την περιοχή δέν υπήρχε τίποτε για ν' άνεφοδιστούν.

Η κατάσταση ήταν τόσο κρίσιμη από της άπόψεως αυτής, ώστε ο στρατηγός Μάκ-Λεόντ κ' οι άξιωματικοί του, έπειτα από μία πολώρη σύσκεψη, άποφάσισαν ν' ακολουθήσουν τις συμβουλές του

Βουαροζέ, ο όποιος τους υπέδειξε ότι ήταν έπείγουσα ανάγκη ν' άποσπασθούν μερικοί ίππείς από τό καραβάνι και νά προχωρήσουν ως τό σύνορο τού Νέου Μεξικού.

Όταν θά έφταναν ίππεί, οι ίππείς αυτοί θά Ξαναγύριζαν πίσω, άφου προηγουμένως θά προηφτεύονταν άνθωνα τρόφιμα. Έπικεφαλής της άποστολής αυτής θά έμπαινε ο ίδιος ο Βουαροζέ.

Τό πρωί λοιπόν της επομένης, έν' άπόστασμα από πενήντα άνδρες με τό λοχαγό Μπάλβελ, έπικεφαλής και από την άρχηγία του Βουαροζέ, τόν όποιο συντρόφευαν φυσικά ή Ροζάριο, ο Πέπε κι' ο Βαχτιάχ Ξεκίνησε, προεμπιόμενοι από τις είνες δολοκλήρου τού καραβανιού.

Έπίσης μαζί με τό άπόστασμα πήγαιναν ο σέρ Χάρου Γκίμσον και ο Ούίλλιαμ Φάλκονερ.

Έπρόκειτο νά διασχίσουν μία χώρα, πού την κατοικούσαν οι έχθροί τών Λεϊκών, Ίνδοί Κάιγκας, και γι' αυτό είχαν λάβει κάθε προφύλαξη.

Βάδιζαν σιωπηλά και σέ όλων τ' ά πρόσωπα ζωγραφίζόταν ή άποφασιστικότητα. Τό μέρος πού διέσχίζαν, ήταν βραχώδες και γι' αυτό προχωρούσαν με δυσκολία.

Η Ροζάριο πήγαινε πλάι στο Βουαροζέ καθάλλα σ' ένα ύπεροχο άλογο πού της τό είχε προσφέρει ο στρατηγός Μάκ-Λεόντ, γοητευμένος από τ' ά θέλητρό της.

Ο Βαχτιάχ τούς ακολουθούσε, παρακολουθώντας όλες τις κινήσεις του Άνθους της Έρημου, έτοιμος στον παραμικρό κίνδυνο νά τρέξη κοντά της και νά της προσφέρει τη συνδρομή του.

Οι κίνδυνοι και ή κακοτυχία, τις όποιες είχε συμμερισθή μαζί με τούς τρεις λευκούς, από τότε πού Ξεκίνησαν από τό ύποστατικό πού Λάς-Άγκας, είνεων, από τότε πού γεννήσαν από τό ύποστατικό πού Λάς-Άγκας, είνεων γεννήσει μέσ' στην καρδιά του νεαρού Κομάχη μία στοργική κι' άδελφική άφοσίωση για την ώραία ήρωίδα μας.

Την άφοσίωση του αυτή την είχε άποδείξει και μέ έργα κατά τις τρομερές ημέρες πού πλανώντουσαν μέσα στην έρημο, άφου Ξεφύγαν από τόν Ουδ' Σακάμε.

Η Ροζάριο άπό από μέρους της, ένοιωσε σιγά-σιγά νά σβύνη μέσα της ή προκατάληψη πού είχε εναντίον όλων τών Ίνδων γενούς μπρος στην τόση γενναϊότητα του Βαχτιάχ και στις πολλαπλές αποδείξεις της βαθειάς λατρειάς προς αυτή. Κι' ένα άσθημα ενθουσιασμού άπέραντης και βαθειάς είχε γεννήσει μέσα στην καρδιά της.

Όμολογούσε μάλιστα μέσα της ότι θά ήταν έντιμής άν είχε έναν άδελφό με τό χαρίσματα του ένγενικού Ίνδου.

Επί πολλές ημέρες τό άπόστασμα πού δόηγουσε ο Βουαροζέ, έακολούθησε την πορεία του, χωρίς νά κινή καμιά δυσάρεστη συνάντηση. Μά οι άνδρες του υπέφεραν από έλλειψη τροφίμων, γιατί τό κενή σ' αυτά τ' ά μέρη ήταν ελάγιστο.

Είχαν φτάσει πειά στην περιοχή πού κατοικούσαν οι Ίνδοί Κάιγκας, όταν έξαρνα ο Πέπε, πού βάδιζε εκείνη την ώρα μπροστά, φώναξε: —Οι Ίνδοί!

Πράγματι, έπειτα από μία στιγμή φάνηκαν, μέσα σ' ένα σύννεφο σούνης Έρυθροδέρμιον καθάλλωρες, τών όποιών ή λόγχεις στολιζόντουσαν από κόμεις όνδρώπνες.

Αυτοί οι Ίνδοί ήσαν περίπου δώδεκα. Βλέποντας Ξαφνικά τους λευκούς τ' ά έχισαν και πήραν στάσι έχθρον κή. Μά άντελήφθησαν την άρρηκτική τους ύπεροχή και δέν προέβησαν σέ καμμία έκδήλωση.

Ένας μάλιστα άπ' αυτούς, ο άρχηγός τους, περφηνα σηλωμένος στο άλογο του, άποστάστηκε μαζί με δύο άλλους πολεμιστάς άπ' τόν όμιλο τών Έρυθροδέρμιον και προσήρχε προς τόν Βουαροζέ και τόν λοχαγό Μπάλβελ.

Όστόσο, ο Ίνδος άρχηγός, μόλις άντίκρουσε τη Ροζάριο, άναψε δολό-

Τό μέρος πού διέσχίζαν ήταν βραχώδες και προχωρούσαν με δυσκολία

κλήρος. Στην έκφρασί του ζωγραφίστηκε ή κεραυνοβόλος εντύπωση, που τού έκανε ή όμορφιά της νέας κόρης.

Η κόρη τού δόν Φάβιου τó άντελήφθη αυτό καί, όργισμένη, γύρισε άλλου τó κεφάλι της. "Επειτα, με μιá νευρική κίνηση, τραβώντας τó χαλινάρι τού άλόγου της, άπομακρύνθηκε λίγο.

Έξαφνα τότε συνέθη κάποι έντελώς άπροσδόκητο.

Ο Ίνδός αρχηγός, νοιώθοντας νά ζυγνώνη μέσα του τά πρώτόγωνα ένστικτικά τού, κέντρισε τó άλόγο του καί ώρμησε κατά της νέας κόρης...

Κανείς δέν μπορούσε νά τó προβλέψη αυτό. "Ετσι ό Ίνδός έφτασε πλάι στη Ροζάριο καί, πριν κανείς προλάβει νά τόν έμποδίση, άρπαξε τά χαλινάρια τού άλόγου της, αναγκάζοντάς τó νά λησθή κάττω. Τότε βύλωσε τά χέρια του προς τή νέα καί, άρπάζοντάς την, τή έφραξε άπάνω στό άλόγο του. Κατόπιν έφυγε καλπάζοντας καί βγαίνοντας φειραμενιωτές κροανές.

Οι' αυτά διαδοματιστικα τόσο γρήγορα, ώστε, τόσο μεταξυ των λευκών, όσο καί μεταξυ των Ίνδών, έπεκράτησε γιά λίγες στιγμές γενική κατάπληξις.

Ο Βαχιτάξ συνήλθε πρώτος άπ' τήν κατάπληξι αυτή. Τότε, βγάζοντας ένα μανιασμένο σφύρασμα, ώρμησε με όλη τήν ταχύτητα τού άλόγου του προς καταδιώξει τού άρπαγα.

Συγγρηώς οι Ίνδοί σύντροφοι τού άπαγωγέως, φοβούμενοι τις άντεδικήσεις των λευκών, έσπευσαν νά ξεφραριστούν καλπάζοντας.

Ο Βουαροξέ κ' ό Πέτε δέν άρρησαν νά τρέξουν κ' αυτά πίσω από τó Βαχιτάξ.

"Επει' από μερικά λεπτά μανιασμένης ιππασίας, άκουσαν ν' άνηχη μορφή μιá πολυμηκή κροανή.

— Είπε ή πολυμηκή κροανή τού Βαχιτάξ! είπε ό Βουαροξέ.

— Ναι, έκανε ό Πέτε. "Ας τού άπαντήσουμε!

Ο Βουαροξέ κ' ό Πέτε έφραξαν τότε μέσ' στον άέρα τήν πολυμηκή τους κροανή.

Μι ή κροανή τού Βουαροξέ δέν είχε πειά, αυτή τή φορά, τή συνηθισμένη της δύναμη, τόσο ή άγροια καί ή λύσσα τού έσφιγγαν τή καρδιά καί τού έπνιγαν τή φωνή.

Έξακολουθώντας τήν πορεία τους προς τήν διεύθυνσι, από τή άποσι είχε άκουστή καί γιά δεύτερη φορά ή κροανή τού Βαχιτάξ, οι δυο σύντροφοι άντιάρησαν σε λίγο μιá τρομερή σκηνή.

Κινημένοι κάτω στό έδαφος, ό Βαχιτάξ κ' ό Ίνδός αρχηγός, άγκυλωμένοι σαν δυο έρπετά, πάλεψαν σώμα με σώμα.

Σ' λίγη άπόστασι άπ' αυτούς, έν' άλόγο — τó άλόγο τού άπαγωγέως — στριφογύριζε καταγής, με τó κεφάλι του συντριμμένο, μέσα στους τελευταίους σπασμούς της άγωνίας του.

Η Ροζάριο όρθη, με τó περιστροφό της πού άχνιζε άόμοια μέσα στα χέρια της, παρακολουθούσε γεμάτη άγωνία τήν θανάσιμη αυτή πάλη, της οποίας ή ίδια ήταν ή άφοραία.

Η τρομερή αυτή σκηνή τελείωσε τόσο γρήγορα, ώστε ό Βουαροξέ κ' ό Πέτε δέν πρόφτασαν νά έπέμουν.

Ο Βαχιτάξ, πó εβρωτος από τόν Ίνδο αρχηγό, βρισκόταν από πάνω. Κρατούσε κάτω άπ' τά σιδερένια χέρια του τόν αντίπαλό του πού μούγγριζε καί προσπαθούσε νά τού άποσπάση τó έγχειρίδιό του πού τó στριφογύριζε σπασμωδικά.

"Επειτα ό Βαχιτάξ άρπαξε τόν Ίνδο άπ' τó λαμό καί άρχισε νά τόν σφίγγει με όλη του τή δύναμη.

Ο Ίνδός, ώστόσο, πριν ξεφηνήσει από τó σφίξιμο των χαλυβδίων αυτών δαχτύλων, κατώρθωσε ν' άπελευθερώση τó ένα του χέρι καί νά χώσει τó μαχαίρι του στό πλευρό τού Βαχιτάξ, ό οποίος έδγαλε μιá διαπεραστική κροανή.

Ο Βουαροξέ κ' ό Πέτε, πηδώντας άπ' τ' άλογά τους, έτρεξαν προς τó νερό Κοιάγγη, τού οποίου τó άμα έφρανε άπ' τήν πλατεία τού πηγή.

Στό πλευρό του, ό αντίπαλός του καίτοταν όρμητος, νεκρός...

Η Ροζάριο ώρμησε προς τόν Βουαροξέ, ό οποίος τή έσφισε με καλπίνα στό στήθος του κ' έπειτα, μ' ένα βλέμμα άγωνίας, ρώτησαν οι δυο τόν Πέτε, πού σακμμένοι πάνω άπ' τó Βαχιτάξ, έξέταζε τήν πηγή του.

Η φυσιογνωμία τού Πέτε φαινόταν ξεαιρετικά άγρήσχη.

Τότε ό γενναίος Βαχιτάξ άνοιξε τά μάτια του πού τά φλόωνε ό

πέπλος τού θανάτου.

—Τó χτύπημα ήταν θανάσιμο! ψιθύρισε με φωνή σβυσμένη.

—Μά, όχι, τού άπάντησε ό Πέτε, με τόνο πού διέφραυε τά λόγια του. Είσασι δυνατός καί θα ξεφύγις...

—Όχι! είπε ό Βαχιτάξ. Δέν με γελάτε... Αισθάνομαι τó θάνατο πού πλησιάζει...

Δέν μπόρεσε νά έξακολουθήσει, γιατί ή φωνή τού έλειπε. "Επει' από μιá στιγμή, έξακολούθησε:

—Άδελφέ μου, πές στό "Άνθος της Έρημού νά πλησιάση!

Η Ροζάριο άκουσε τά λόγια του καί, ξετρελλωμένη, πήγε καί γονάτισε κοντά στον έτοιμοθάνατο.

Ο Βαχιτάξ έβασσε τότε τρεφερά τó χέρι της καί τραύλισε:

—Πριν νά πάη νά συναντήση τους πατέρες του στον άλλο κόσμο, ό Βαχιτάξ ήθελε νά εκδικηθή τόν Ου' Σαζάμε... Μά δέν τó κατώρθωσε αυτό... Ωστόσο πεθαίνει εύχαριστημένος, γιατί πεθαίνει γιά τó "Άνθος της Έρημου.

Αυτά ήταν τά τελευταία λόγια τού γενναίου Βαχιτάξ... "Ενα χαμόγελο άπεραντής αγαλλιάσεως ζωγραφίστηκε στό σβυσμένο του χείλι καί τά μάτια του έκλεισαν γιά πάντα...

Ο νεαρός Κοιάγγης ήταν νεκρός...

Η Ροζάριο στέπασε τó πρόσώπó της με τά χέρια της καί σταραχτικά ληναίό ξεσκισαν τó παρθενικό της στήθος...

"Εκείνη τή στιγμή, καλπαμώς άλόγων άκουστήκε. Ήταν ό Ουίλλιαμ Φάλανγκερ καί ό σέφ Χάρου πού έτρεχαν μαζί με τους άλλους άνδρες τού άποσπάματος.

Ίνδοι Κάτγκας

— ήν έπιτηρή καί τόσο. "Όλη του τήν προσοχή άλλωστε τήν είχε στρέψει στό Βαχιτάξ, ό οποίος τόν καταδίωκε.

Τότε ή Ροζάριο, με άπειρες προσφιλιάς, κατώρθωσε, χωρίς νά τήν άντιληφθή ό Ίνδός, νά τραβήξει τó περιστροφό της πού τó είχε κρημμένο σε μιá τσέτη της.

"Ετσι, σε κάποια στιγμή πού ό άπαγωγέως της γύρισε τó κεφάλι του γιά νά δη άν ό διώκτης του πλησιάζε, ή νέα κόρη, με μιá άστραπαία κίνηση, άδειασε τó περιστροφό της στό αυτί τού άλόγου...

Ο τρομερός πόνος έκανε τó φτωχό ζώο ν' αναπηδήσει κ' έπειτα, πέφτοντας βαρεια κάτω, παρέσυρε μαζί του τόν Ίνδο καί τή Ροζάριο...

Τυλιγμένος σ' ένα πικρό σύννεφο σκόνης, ό Βαχιτάξ παρουσιάστηκε εκείνη τή στιγμή...

Η νέα κόρη ήταν κούλας όρθη, σώα καί ύγιής, ένω ό Έρυσρόδεμος, ζαλισμένος από τήν άπροσδόκητη πτώσι του, άνασκημώνταν βλιστημιώντας.

Βλέποντας τότε τó Βαχιτάξ, τράβηξε τó μαχαίρι του, ώρμησε έναντιόν του, προσπαθώντας νά σκοτώση τó άλόγο του. Μά ό Κοιάγγης παρεμέρισε μ' ένα σήδημα καί, άφιπτεύοντας, ώρμησε κ' αυτούς με τή σιγά του έναντιόν τού άπαγωγέως.

Άμέσως μιá σύντομη πάλη, σώμα με σώμα, άρχισε...

(Άκολουθεί)

"Όλοι άμέσως στάθηκαν σιωπηλοί

προσά τó πένθος αυτό νέμα...

Κατόπιν, ό Βουαροξέ κ' ό Πέτε φρόντισαν μόνοι τους γιά τόν ένταριασμό τού νεκρού Ίνδου.

Με τά μαχαίρια τους, άνοιξαν στην άμμο τού έδαφους ένα βαθύ λάκκο, μέσα στον οποίο άπόθεσαν τó πτώμα τού Ίνδου.

"Επειτα, όταν σέπασαν τó λάκκο, έβαλαν από πάνω μερικους βράχους γιά ν' ασφαλίσουν τήν τελευταία κατοικία τού δυστυχισμένου Ίνδου από κάθε βεβήλωσι έν μέρους των Ίνδών Καίγγας. Σ' όλο αυτό τó διάστημα, ή Ροζάριο, καθισμένη σε μιá πέτρα, έχυνε άφθονα δάκρυα.

Μετά τήν εκτέλεσι τού ιερού αυτού καθήκοντος, τó άπόσπασμα συνέχισε τήν πορεία του πού τόσο τραγικά είχε διακοπή...

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΟΝ ΦΑΒΙΟ

Στό δομίο, ή Ροζάριο, με τά μάτια ύγρά καί τήν καρδιά περιλίπη, διηγήθηκε στό Βουαροξέ καί στον Πέτε τις περιπέτειες τού συγκλονιστικού αυτού δράματος, τού οποίου δέν είχαν δη παρά μόνο τή λύσι.

"Όταν τήν άπήγαγε ό Ίνδός αρχηγός, ή γενναία κόρη δέν έχασε ούτε στιγμή τήν ψυχραμία της. Θέλοντας ώστόσο νά τόν ξεγελάση, προσποιήθηκε τή λιποθυμισμένη, πράγμα πού έκανε τόν Ίνδο νά μη

είν προσοχή άλλωστε τήν είχε στρέψει στό Βαχιτάξ, ό οποίος τόν καταδίωκε.

Τότε ή Ροζάριο, με άπειρες προσφιλιάς, κατώρθωσε, χωρίς νά τήν άντιληφθή ό Ίνδός, νά τραβήξει τó περιστροφό της πού τó είχε κρημμένο σε μιá τσέτη της.

"Ετσι, σε κάποια στιγμή πού ό άπαγωγέως της γύρισε τó κεφάλι του γιά νά δη άν ό διώκτης του πλησιάζε, ή νέα κόρη, με μιá άστραπαία κίνηση, άδειασε τó περιστροφό της στό αυτί τού άλόγου...

Ο τρομερός πόνος έκανε τó φτωχό ζώο ν' αναπηδήσει κ' έπειτα, πέφτοντας βαρεια κάτω, παρέσυρε μαζί του τόν Ίνδο καί τή Ροζάριο...

Τυλιγμένος σ' ένα πικρό σύννεφο σκόνης, ό Βαχιτάξ παρουσιάστηκε εκείνη τή στιγμή...

Η νέα κόρη ήταν κούλας όρθη, σώα καί ύγιής, ένω ό Έρυσρόδεμος, ζαλισμένος από τήν άπροσδόκητη πτώσι του, άνασκημώνταν βλιστημιώντας.

Βλέποντας τότε τó Βαχιτάξ, τράβηξε τó μαχαίρι του, ώρμησε έναντιόν του, προσπαθώντας νά σκοτώση τó άλόγο του. Μά ό Κοιάγγης παρεμέρισε μ' ένα σήδημα καί, άφιπτεύοντας, ώρμησε κ' αυτούς με τή σιγά του έναντιόν τού άπαγωγέως.

Άμέσως μιá σύντομη πάλη, σώμα με σώμα, άρχισε...

(Άκολουθεί)